Історія астрономії

Перші спроби пояснити таємничі небесні явища були зроблені в Давньому Єгипті. Єгипетські жреці склали перші карти зоряного неба, дали назви планетам.

Піфагор у VI ст. до н. е.
висунув ідею що Земля має
форму кулі й висить у
просторі.

Астроном Гіппарх у II ст. до н. е. визначив відстань від землі до Місяця та відкрив явище прецесії осі обертання Землі.

Давньогрецький філософ Клавдій Птолемей створив геоцентричну систему світу, у якій земля розміщується у центрі.

У XVI ст. Миколай Коперник запропонував геліоцентричну систему світу у якій у центрі розташоване сонце, а планети обертаються навколо нього по колових орбітах.

У 1609 р. італійський фізик Галілео Галілей уперше використав телескоп для спостереження за небесними світилами, відкрив супутники Юпітера та побачив зорі в Молочному Шляху.

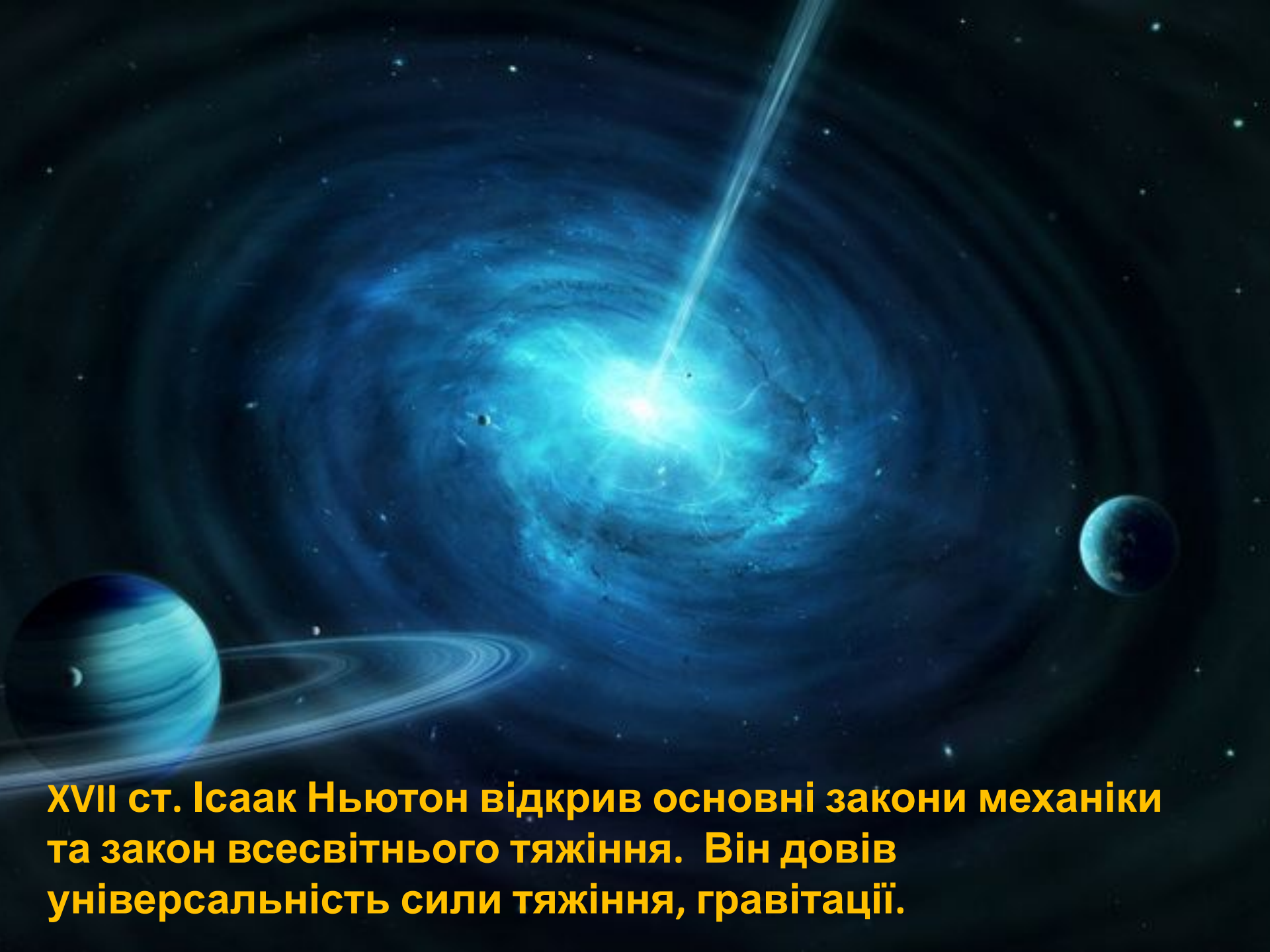

XVII ст. Ісаак Ньютон відкрив основні закони механіки та закон всесвітнього тяжіння. Він довів універсальність сили тяжіння, гравітації.

Сила тяжіння керує рухом зір і галактик,а також впливає на еволюцію цілого Всесвіту.

У XIX ст. почався новий етап у вивченні космосу , коли у 1814 р. німецький фізик Йозеф Фраунгофер відкрив лінії поглинання у спектрі Сонця – фраунгоферові лінії.

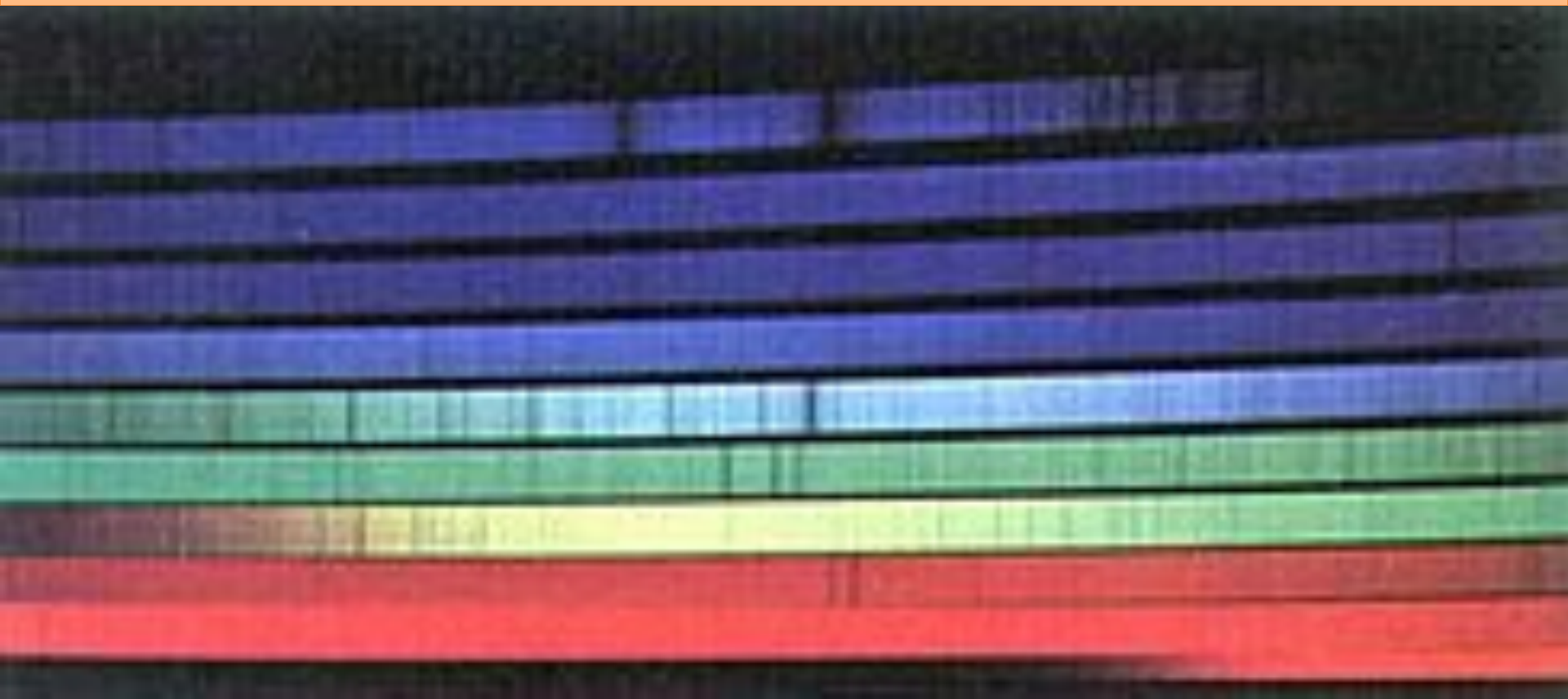

За допомогою спектрів астрономи вивчають хімічний склад, температуру і навіть швидкість руху космічних тіл.

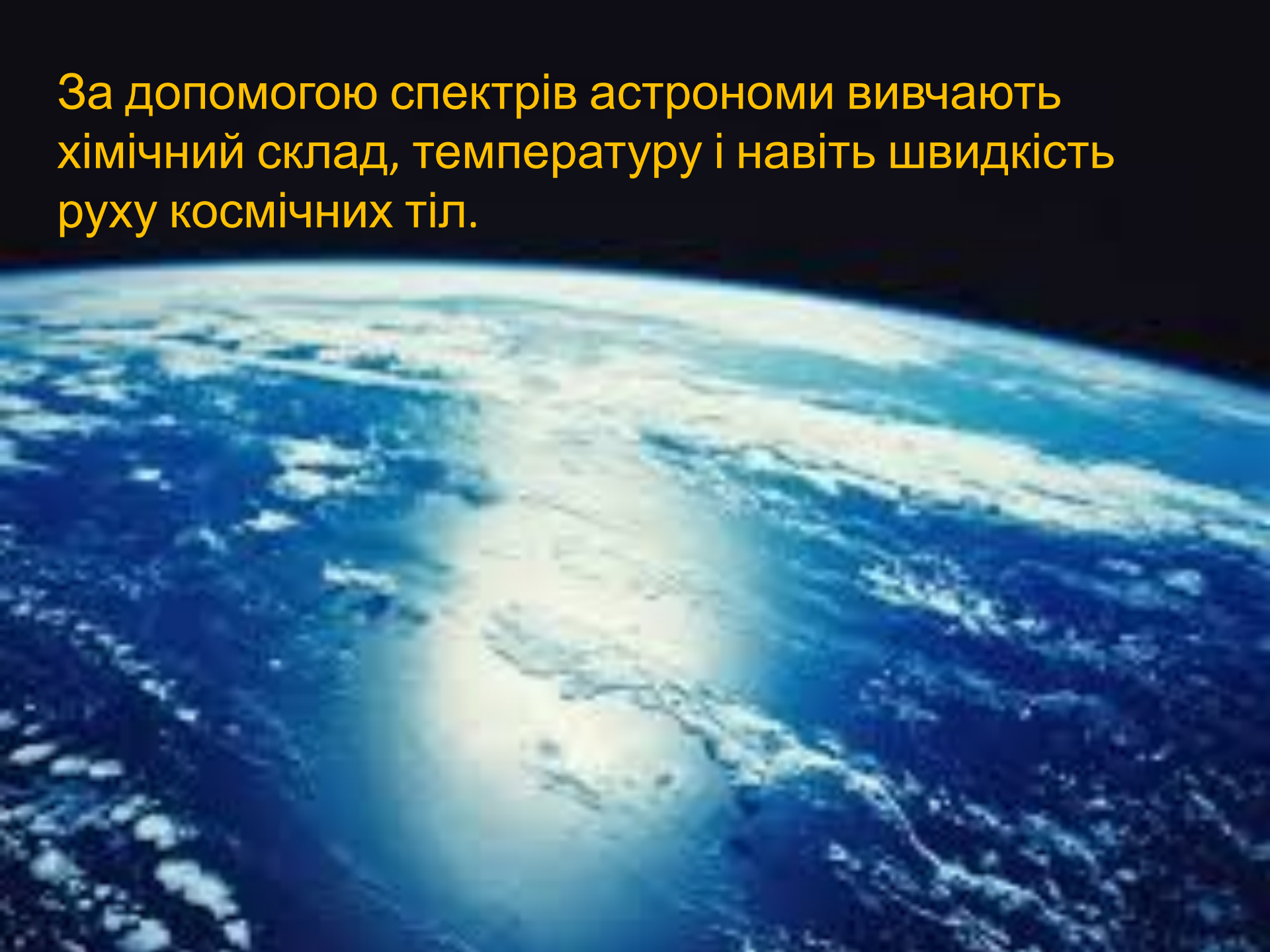

У 1929 р. Едвін Габбл довів, що галактики розлітаються, і пізніше вчені створили теорію еволюції Всесвіту від його зородження до сьогодення. Це дало поштовх до створення нової ноуки – космології.
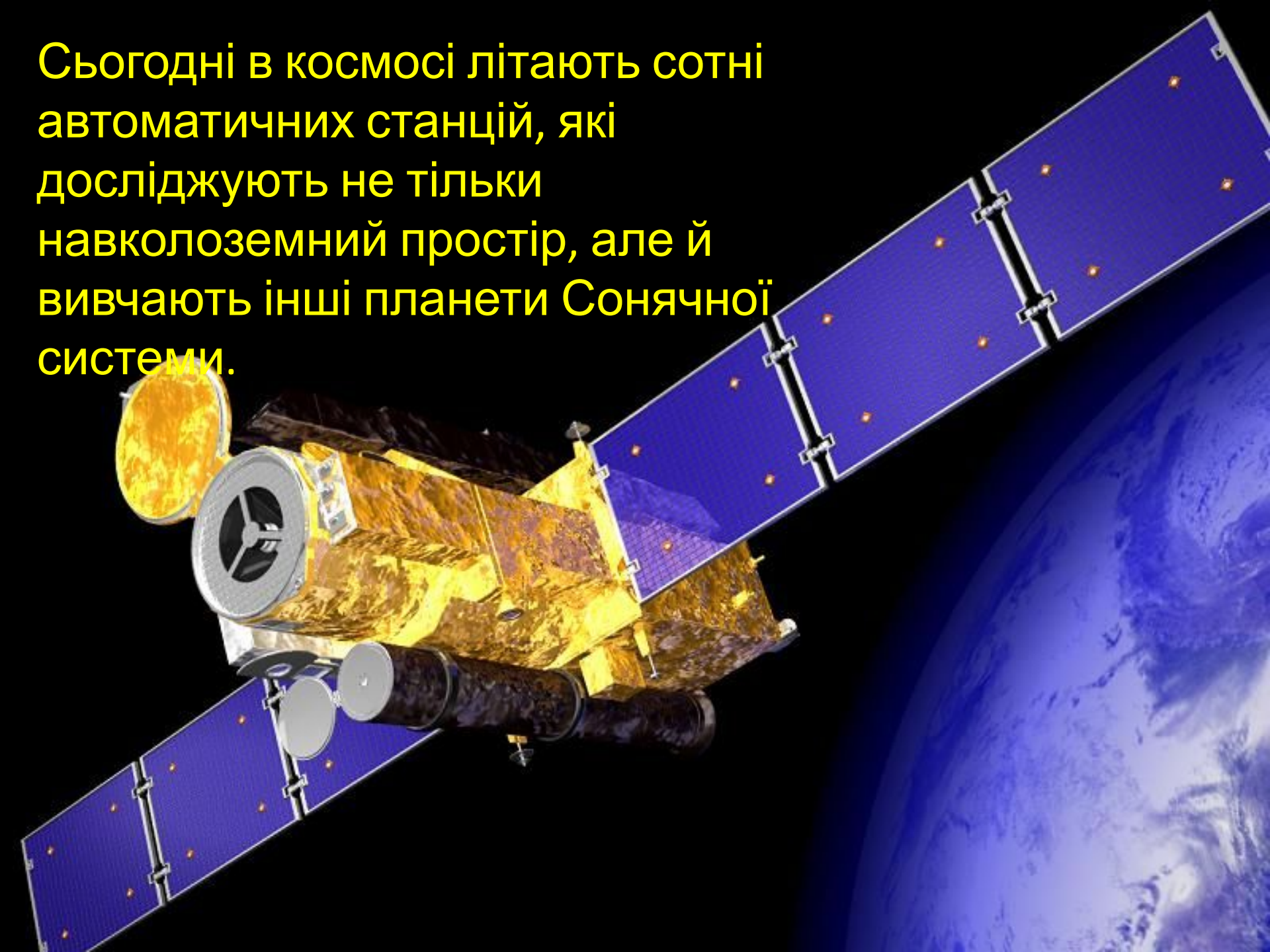
Сьогодні в космосі літають сотні автоматичних станцій, які досліджують не тільки навколоземний простір, але й вивчають інші планети Сонячної системи.